

**CARTA OBERTA A L'AMIC FRANCESC VINYES,
que ja frueix de l'esplendor del Pare**

Amic Francesc, amic! ploren els anys,
el dol és el mateix, les veus idèntiques...
T'ho dic a tu, que vius en plenitud,
cantant un cant ardit de Vida eterna.
Aquí, com un alè, passen els temps
a l'ombra de silencis i sentències.

T'enyor! Què et contaré d'aquest vell món,
ferit del greu dolor de tanta angoixa?
El temps porta l'arítmia dels cors,
la pau és de fireta, no s'aguanta,
vull dir, la pau dels nostres cors mesells
que canten cants rebels de temporada.

No ens parla ni el silenci dels vençuts,
les armes de bell nou maten albaides,
- oh l'alba, que gronxà la teva mort,
serena com el blau de la mar nostra!-
Els nens juguen a guerres i soldats;
ningú coneix l'encís blau d'un crepuscle,
ni el goig primaverat d'una amiatat.

La lluna ara es rabeja en mil deliris,
veient els ulls polsosos dels captius...
Estem tots amarats de suor amarga
dels xiscles que, educats, hem contingut,
i el dia se'ns fa nit sense capvespre...

Parteix-nos aquella Alba que és en tu,
per veure la claror de tantes llàgrimes.
No es perdi dins la fosca cap albat,
ni es vessi estèrilment tanta paraula.

En el teu aniversari

Joan Roig i Montserrat
Ulldemolins, novembre de 2011